

до гивеча, малкият ловецъ се хвърли съ шапката напредъ, колкото сила имаше и захлупи гивеча, дѣто бѣха птичкитѣ.

Лежи Иванчо върху шапката и мисли какъ да стане за да не избѣгатъ нѣкакъ врабцитѣ. Той не се досѣти, че като лежи така върху гивеча, може да задуши или да смаже врабцитѣ. Само когато усѣти болка на корема си отъ коравия гивечъ, разбра че трѣба вече да стане. И той стана полека, но очитѣ му играятъ да не изтърве нѣкое врабче. „Тука сж!“ шушне малкият ловецъ и захваща да подига едина край на шапката. Малко по малко той вдигна цѣлата шапка и . . . Устнитѣ му затрепераха, очитѣ му се налѣха съ сълзи. Той почна да плаче.

И какъ да не плаче?

Гивечътъ счупенъ, шапката смачкана и оцапана, а врабцитѣ нѣма. Пусти врабци кждѣ ли се дѣнаха?

